

Ad § 2 b, stk. 3.

Da ministeriet for offentlige arbejder ikke råder over sagkundskab, der vil kunne efterprøve elektricitetsrådets og DEMKO's tekniske skøn, er det tanken at begrænse klageadgangen til at omfatte rettlige spørgsmål, herunder efterprøvning af beslutningens form og tilblivelse. Som anført ovenfor under bemærkningerne til § 2 a, stk. 1, nr. 4, foreskriver Lavspændingsdirektivet en pligt til at underrette Kommissionen om forbud, der nedlægges ud fra sikkerhedsmæssige grunde.

Ad § 2 c.

Med hensyn til reglen i stk. 2 om strafansvar for selskaber m. v. bemærkes, at der i selskaber, der driver installationsvirksomhed, skal findes en autoriseret installatør, som er ansvarlig for det af selskabet udførte arbejde. I tilfælde af, at bestemmelserne overtrædes i forbindelse med arbejder udført af et sådant selskab, vil strafansvaret normalt blive gjort gældende over for den autoriserede installatør.

Reglen i stk. 3 om 10 års forældelsesfrist for strafansvaret svarer til den nugældende lov og skyldes, at overtrædelse af installations- og konstruktionsforskrifter typisk vil optræde som skjulte fejl og først vil kunne konstateres længe efter arbejdets udførelse.

Ad § 2 d, stk. 1.

Den nuværende hjemmel findes i § 1, stk. 2, B.2.

Ad stk. 2 d, stk. 2.

De elværker, som efter den gældende lov, § 1.B.3., betaler elektricitetsrådets driftsudgifter, og som fremtidig tillige skal betale den del af DEMKO's udgifter, som ikke kan dækkes af afgifterne, er de 12 såkaldte primærværker: Nordkraft, NEFO, Midtkraft, Randers kommunale elværk, Skærbækværftet, Vestkraft, Sønderjyllands Højspændingsværk, Fynsværket, Københavns Belysningsvæsen, Isefjordsværket, SEAS og Østkraft.

Til nr. 3.

Bestemmelsen udgår som overflødig.

Til nr. 4.

Grønlands tekniske organisation, GTO, driver i øjeblikket elværker og fordelingsanlæg i 17 grønlandske byer og 52 bygdeanlæg. Desuden findes statsdrevne elværker under teltjenesten, farvandsdirektoratet og luftfartsdirektoratet. Endelig findes ca. 100 privatanlæg.

GTO har fulgt de af elektricitetsrådet fastsatte sikkerhedsforskrifter, for så vidt angår egne anlæg og har endvidere i praksis haft indseende med de private anlæg og har formået de private ejere til på frivilligt grundlag at indsende deres elprojekter til GTO's godkendelse. Forsyningsnettene og de private forbrugerinstallationer er endvidere blevet udført efter stærkstrømslovgivningens regler. GTO eller elektricitetsrådet har imidlertid under disse forudsætninger selvsagt ingen retlige muligheder for at sanktionere overtrædelser af stærkstrømslovgivningen.

Det sikkerhedsmæssige behov, som har motive-ret lovgivningen i Danmark, er til stede for anlæg i Grønland i samme omfang. Så længe den største del af anlæggene i Grønland ejes af staten, vil de sikkerhedsmæssige forskrifter kunne følges gennem GTO's administration af disse.

Ifølge den vedtagne grønlandske byrde- og opgavefordelingsreform er det imidlertid hensigten, at de statslige elværker i byerne overføres til kommunerne pr. 1. januar 1979. De statslige bygdeelværker har allerede fra 1. januar 1975 kunnet overføres til kommunerne eller til lokale andelsforeninger.

Behovet for en ellovgivning vil således blive øget, idet man ikke fortsat vil kunne basere reglerne gennemførelse på frivillighed fra de private og kommunernes side.

Spørgsmålet om stærkstrømslovens ikrafttrædelse i Grønland har været drøftet af en arbejdsgruppe bestående af repræsentanter for ministeriet for Grønland, Grønlands tekniske organisation og elektricitetsrådet. Som den væsentligste strukturelle afvigelse har arbejdsgruppen foreslået, at de til elektricitetsrådet henlagte forretninger for Grønlands vedkommende varetages af GTO, og at udgifterne til varetagelsen af disse opgaver som hidtil afholdes af ministeriet for Grønlands budget.

Det blev under arbejdsgruppens arbejde fra elektricitetsrådet tilkendegivet, at man ikke havde kapacitet til at føre tilsyn med anlæggene i Grønland eller foretage godkendelse af nye anlæg og udvidelser, og det har derfor været overvejet, hvorvidt der skulle oprettes et særligt elnævn i Grønland til at varetage disse opgaver. Da der imidlertid ikke i Grønland findes stærkstrømsingeniører, ville etableringen af et særligt grønlandsk elnævn kræve, at personale hertil måtte udsendes fra Danmark. Da GTO har personale og erfaring til varetagelse af opgaverne, har man fundet det hensigtsmæssigt at lade GTO fortsætte med denne administration som hidtil, men således at der ved